НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 9 ОКТОМВРИ 2018 г. ЦЕНА 1 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXI (XXVIII) БРОЙ 37

Македония:

ПРОВАЛЪТ ДЕБНЕ!

Гръцко македонският спор за името на републиката на Вардара датира от обявяването на независимостта на Македония през 1992 година. Тя беше последната югорепублика, която се обяви за самостоятелна държава, при това без да води война със сърбите. И, докато беше съюзна република в състава на СФРЮ, името Република Македония изобщо не дразнеше гърците. Очевидно, защото в лицето на СФРЮ те виждаха усмирителна риза срещу македонизма, или срещу възможността македонците от двете страни на гръцко македонската граница да припознаят своя български произход.

Трябва да признаем, че и властите в Скопие помогнаха за раздухването на гръцките страхове, опитвайки се с кражба на чужда история и монументални паметници на Филип Втори и Александър Велики да убедят населението, че е наследник на древната Македония. Гръцките претенции към името на ново обявилата независимост Република Македония, обосновавани с тезата, че тя ще претендира за **гръцки територии и население** също издишат откъм логика. Защото държавата на **Филип и Александър Македонски не е била република, а царство.** Пренебрегвайки този аргумент, вместо да защитят **правото на народа край Вардара да нарича своята държава, както векове наред се е наричала географската област, върху която тя е построена, българските власти се заеха да посредничат за разрешаването на спора в интерес на Гърция.**

Какви пет лева ?

Дори изтъкваха като една от задачите на българското председателство на **Съвета на ЕС** уреждането на гръцко македонския спор, за да бъдат премахнати **всички препятствия пред влизането на Македония в НАТО и ЕС.** Нещо повече, пиарите на ГЕРБ дори внушаваха, ч**е успешното разрешаване на този въпрос струва повече от Договора за приятелство и добросъседство между Република България и Република Македония от август 2018 г..** Акт, който в основната си част повтаря **Декларацията за добросъседство, подписана между правителствата на Иван Костов и Любчо Георгиевски.** За съжаление, или за радост, събитията последвали гръцко- македонската среща край Преспанското езеро, потвърдиха о**пасенията на трезвите анализатори, че е прекалено рано да се оповестява триумфът на евроатлантизма в Западните Балкани и смъртта на македонизма в Северна Македония.** Защото нито в Гърция, нито в Македония не беше приета еднозначно идеята за размяната на името срещу евроатлантическата интеграция на републиката край Вардара.

На стр. 2

Единението е единственият път на нацията

Призив на президента на Р.България Румен Радев

"На 29 септември 1918 г. разбунтувалите се фронтоваци се сблъскват с проправителствените части край **Владая и Княжево.** Едните са отстоявали **България по фронтовете на Първата световна война** и са въстанали с искане за **справедлива република.** Другите **влизат в бой с убеждението, че бранят българската държавност от войнишки метеж**. И от двете страни вярват, че жертват живота си за Родината. Бунтът е удавен в кръв. Това е **датата на големия български разкол,** от който ни делят точно сто години.

В разни епохи той ще противопоставя **републиканци и монархисти, граждани и селяни, леви и десни.** Ще отнеме живота на десетки хиляди българи. **Ще съсипе много съдби. Общонародните цели на Възраждането ни донасят свобода, Съединение и възход. Разколът слага край на тази епоха и ще бъде белязан от братоубийства, терор и пилеене на национална енергия.**

Великите идеали ще бъдат погребани под безизходни спорове. Те определят и съвременния ни политически дебат, в който партийни, лобистки и индивидуални облаги **закриват хоризонта** на националния интерес.

Група общественици се обърнаха към мен с **инициатива за национално единение. Убеден съм, че милиони българи съзнават необходимостта от него. Съзнават, че историята не бива да слугува на политиката.** Че наследените обществени разломи трябва да се преодоляват, **а не да бъдат употребявани за злободневен политически бизнес. Че ожесточението от миналото, минира пътя към бъдещето.**

Наивно е да очакваме, че **стогодишният разкол** ще приключи днес или скоро. Че ще завърши с победа на някоя от страните на **сто и първата или някоя от следващите години. Но моралното и интелектуалното надмогване на разкола е единственият път към успеха.**

България избра пътя на европейска демокрация и трябва да гради своето бъдеще около **принципите на свободата, законността, справедливостта и уважението към човека.**

Единението не закрива политическия дебат, а бди той да се провежда в името на националния интерес, с уважение към чуждото мнение и свободата на словото.

Единението не е индулгенция за престъпления, а борба за законност и правосъдие, на което обществото **може да разчита.** Единението не може да се случи **под знамето на никоя идеология,** а само и единствено под знака на културата и човеколюбието.

Вярвам, че след години на **разделение обществото ни** все повече ще осъзнава **нуждата от единение. Процесът ще е дълъг, ще срещне съпротивата на сили, които се хранят от разделението. Но, убеден съм: мъдростта ще победи ожесточението".**

ЗА ДА Я ИМА БЪЛГАРИЯ - СЕГА И ЗАВИНАГИ!

На стр. 3-4-5

СЛУЧАЙНО ИЛИ НАРОЧНО ОБЕЗСИЛИХА

Размисли на проф. д-р Бончо Асенов

Работил съм 22 години в системата на МВР и конкретно в Държавна сигурност. През 1992 г. излязох от системата, но продължих да бъда обвързан с нейните проблеми докато пишех и издавах книгите си *„Теория на контраразузнаването“*, *“Теория на разузнаването“*, *„Основи на оперативно-издирвателната дейност“* и още няколко други, свързани с **историята на разузнаването, контраразузнаването и полицията в света и в България и ролята и значението им в тяхното в обществено-политическото развитие.** И през цялото това време не си позволих нито веднъж **да подложа на критика МВР и НСС/ДАНС/, а също ДАР/НРС/,** защото бях съпричастен към техните проблеми. Аз разбирах че те обективно се нуждаят от реформа и преориентация при новата оперативна обстановка след 1989 г.; че те имат нужда и от подкрепа и от страна на държавата, и от обществото ни, че не по-малко важна е и подкрепата на всеки гражданин на страната ни, за да могат те да изпълняват своите цели и задачи, свързани със защитата на националната сигурност и опазването на обществения ред.

Като бивш оперативен работник и преподавател по специални дисциплини най-много се вълнувах и ме болеше от снижаването на професионализма в тяхната дейност. Бях убеден и сега мисля така, че причината е намаляването на агентите (секретните сътрудници) и специалните разузнавателни средства. Защото безрасъдното и демонстративно разкриване на досиетата на бившите сътрудници на **разузнаването и контраразузнаването** пречи на сегашните специални служби да **вербуват и ползват нова агентура,** тъй като тези, които могат да им помагат, **ще се страхуват от подобно отношение към тях в бъдеще.** И от това ще печелят престъпните и подривни елементи в обществото. Ползването на специалните разузнавателни средства в условията на обществена остерия и подозрителност създават в оперативният работник нагласата да не ги използва, пред риска от евентуални скандали и неприятности. Но **в борбата срещу престъпността не може да мине без тях.** На оперативните работници в тези служби им се плаща основно заради умението да ползват тези средства в своята дейност. Така е било, така е в цял свят, така и ще бъде. **В противен случай все повече ще се разрастват организираната престъпност и корупцията, ще се увеличават терористичните актове, ще се разширява наркобизнесът, ще се застрашават правата, свободите и животът на българските граждани. Казвал съм го и пак ще го повтаря – сега основен проблем, който трябва да разреши оперативният състав на българското разузнаване, контраразузнаване и на МВР е – да възстанови и създаде действащ и ефективен агентурен апарат, чрез който единствено може да осъществи поставените пред него задачи при сегашната оперативна обстановка в страната, в района и в света.**

Тези мои мисли, които съм изразявал в книгите си, в доклади и статии ги припомням на читателите на в. *“Нова Зора“* по повод **две събития станали в последно време в България, които генерират главния въпрос: случайно или нарочно бяха създадени условията за обезсилване на специалните служби.**

Първото е разкриването на фабриката за нелегални цигари в Карнобат. Всъщност, оказа се, според **главния прокурор Сотир Цацаров,** че са били **5 фабрики за производство на нелегални цигари в България.** Има ми не го побира този факт. Обясненията, които дава **г-н Цацаров пред парламентарната Комисия за наблюдение на приходните агенции и борба със сивата икономика и контрабанда граничат с абсурда.** Говори се за халета, за машини, за поточни линии, за стотици български и чужди работници, за огромни печалби, за продажби на тези цигари **зад граница** и всичко това се **вършело толкова тайно, че едва сега се разбира**. Министър председателят **г-н Бойко Борисов казва, че всички тези фабрики** *„повече от години и половина ги преследваме и не можем да стигнем до тях“*, **защото, видите ли,** *„работят изключително конспиративно“*. **И това го казва един бивш главен секретар на МВР! Ще работи в Карнобат цяла фабрика за цигари, с десетки работници, с изнасянето на тирове с цигари и никой няма да знае за какво става въпрос?** Да оставим контролните органи на различните министерства. **Но къде е икономическото направление в ДАНС? Къде е икономическата полиция? Къде са техните агенти и доверени лица, които още преди фабриките да започнат нелегалното производство на цигари да уведомят ръководещите ги оперативни работници, а те ръководството на ДАНС и МВР, за това** *„черно“* **производство, за тази контрабанда?** Че аз, в разговор с мой приятел от Карнобат разбрах от него, че **целия град знае за тази фабрика, а се оказва, че само заинтересованите държавни органи не знаят!** Да припомня, че **г-н Бойко Борисов** ни уверява, *„че по същия начин се работи за алкохола, горивата, месата и захарните изделия“*. **Така че не мога да приема неговото твърдение, че** *„прокуратурата и службите, работят много тихо, много внимателно, без никаква публичност или шум“* и че *„много професионално се събират доказателствата“* за това. Ако това е така, започвам да си мисля, че **ДАНС и МВР, че и прокуратурата,** са знаели за **тези фабрики, но им е наредено от определени сили да не вдигат шум за тях, защото част от печалбата е отивала в нечии партийни каси и лични джобове.**

А ето и другият случай!

С кипърската застрахователна компания „Олимпик“. Не съм навлизал, а и не искам да навлизам в подробности относно сагата с нея. **При която над 200 000 шофьори, застраховали се при нея, трябваше да сключват договор** *„Гражданска отговорност“* **с друга застрахователна компания, защото се оказа, че на** *„Олимпик“* **е отнет лиценза от Комисията за финансов надзор през май тази година и е в ликвидация.** При това след като е отнет лиценза й още известно време български граждани са продължили **да си застраховат колите в нея.** Е, питам, **къде е икономическото разузнаване на ДАР и икономическото направление на ДАНС, които е трябвало първи да разберат, че третата по големина в България застрахователна компания е пред фалит и да не допуснат стотици хиляди българи да бъдат ощетени по този начин?**

Тези два случая показват и друго нещо. **До какво доведе намаляването на ефективността на специалните служби в България. Доведе до огромни материални загуби за държавата, за обществото, за обикновените български граждани.** Това е един от резултатите на **преходния период,** който изживява страната ни. И това става, за съжаление, **за сметка на милионите обикновени български граждани-данъкоплатци, за сметка на благоденствието и просперитета на българския народ.**

СПЕЦИАЛНИТЕ СЛУЖБИ В БЪЛГАРИЯ

От стр. 1

Македония:

ПРОВАЛЪТ ДЕБНЕ!

В България тя бе посрещнат хладно и управляващите **в София изпаднаха в глупавото положение да одобряват нещо, което месеци преди това бяха обявили за не приемлива. Как стана така, че за външния министър Екатерина Захариева името Северна Македония изведнъж стана нещо добро? И то, при положение, че съдържа вероятността от Скопие, което да предявяват претенции към Пиринска Македония, която също е** *„северна“*, **погледната откъм Гърция? Да се разчита на добрата воля на управляващите в Скопие е проява на въпиюща политическа наивност: днес премиер е Зоран Заев, утре може да дойде някой върл македонист, който да развали идилията.** Референдумът от неделя, **30.09.2018 г.**, представящ смяната на държавното име като средство за приемане на страната в НАТО и ЕС, е **най-доброто доказателство за дилетантщината в българската външна политика. И дори в политиката на НАТО и ЕС. Защото нито в София, нито в Брюксел взеха насериозно призива на македонския президент Георге Иванов за бойкот на референдума, който той отправи от трибуната на ООН.** Да не забравяме, че когато месеци по-рано Иванов пристигна в София, премиерът Борисов отказа да се срещне с него и той се видя единствено с президента Радев. Затова опитите и на правителството в София, и на бюрократите в Брюксел да представят резултатите от референдума в Македония като **евроатлантически избор са и смешни, и жалки. Какъв избор, когато от 1806336 вписани гласоподаватели, до урните отидоха само 36,94% или 666734 души. От които 91,46% или 609813 гласуваха „за“, а 5,65% или 37700 казаха „не“ на смяната на държавното име.** Референдума бойкотираха цели **1,2 млн.души.** Какъв евроатлантически избор, какви пет лева?! **Нашето МВнР, вместо да си посипе главата с пепел, съветва македонския политически елит да се държи отговорно и да не губи историческото време на народа си. Пред кого е отговорен този елит? Пред НАТО и ЕС, пред Атина и София, или пред собствения си народ? Че нали елитът, на който и да било страна, е отговорен първо пред собствените си граждани, а след това пред едни, които му говорят за** *„евроатлантически ценности“*! Въпреки всичко, Зоран Заев ще внесе в парламента предложението за промяна на името на държавата и ако то не намери нужната подкрепа, **Македония ще отиде на предсрочни парламентарни избори. Изходът от тях е трудно да се предвиди отсега.** При всички положения евроатлантическата интеграция ще се забави. А ако гръцкият парламент не ратифицира **Договора с Македония,** цялата олелия около смяната на името й ще стане безпредметна. Тоест, един от *„успехите“* на **Бойко Борисов в сферата на външната политика и евроатлантическата интеграция на Западните Балкани ще се превърне в най-големия му провал. Политиката, особено външната, не е място за обучаване на дилетанти!**

Провал дебне, а спасение няма

Но Македония е само единият от признаците за провала на кабинета Борисов с неговата любима дъвка, - *„успешното“* европредседателство. **Провал дебне по целите Западни Балкани. Косово и Сърбия са пред военен конфликт,** като сръбският президент **Вучич** приведе армията в повишена готовност. И в момент, когато **войната чука на вратата,** българското МО тепърва ще оценява офертите за **доставка на изтребители за нашите ВВС**, предложени от САЩ (за нови F-16 и F-18), Швеция (нови „Грипен“) и Италия (втора ръка „Юрофайтър“). Сред офертите не фигурира F-35, което не е чак толкова лошо**. Първо, защото един брой от тях струва 80 млн. долара; второ, защото два вече паднаха при учебни полети над Южна Каролина.** Но и да не бяха паднали, със заделените от правителството в София **1,2 млрд. лв. можем да си купим по-малко от осем.** А въоръжение, а обучение на пилоти и технически състав? Ясно е като бял ден, че правителството ще *„избере“* **по-евтините F-16**, макар че ако питате **вицепремиера Симеонов, това са ненужни и скъпи играчки.** Поради което е по-добре парите да отидат за строителство на **нови ски писти и лифтове, а от враговете Бог ще ни пази..**

Може и да е прав, защото войска и въоръжение трябват на държави, не на територии, превърнати в дестинации за алкохолен и секс туризъм! Остава и Република Северна Македония да ни обяви война за национално обединение с Пиринска Македония. Все ще се намери някой, да посрещне македонската войска цветя на „Орлов мост“. Дотогава Бойко Борисов ще прави *„реформи“*, **ще сменя министри и депутати на ГЕРБ**, които ще изпраща за посланици в екзотични страни. Или, както направи с **Ивайло Московски**, за служители в **Черноморската банка.** И, разбира се, ще бди за **неприкосновеността на журналистите от** *„присъдружните“* му медии. Поради което от Ню Йорк разпореди на **МВР да се заеме с** *„нападението“* над репортера от *„Господари на ефира“* **Димитър Върбанов.** След като стана ясно, че това е било несъпосана **театрална постановка**, журналистът беше уволнен от предаването и изпратен със златен скункс. **Прокуратурата подхвана измамника за лъже свидетестване, но не пипна фирмата от Велико Търново, която държи на склад 15 тона храни с изтекъл срок на годност, и след съответното пре етикиране ги предлага на магазини, училища и детски градини в областта.** Затова не е случаен фактът, че по обществено доверие **Прокуратурата е на предпоследно място,** преди парламента. Рейтингът на премиера Борисов и неговото правителство също не е за завиждане.

Обаче, **вулканът на негодуванието клокочи и някак не ни се вярва това правителство да доизкара мандата си. Затова го съветваме да внимава с препоръките към Северна Македония.** Но, както се казва в една поговорка, по-възрастните обичат да дават **добри съвети, когато не са в състояние да дават добри примери.** Понеже тя се среща и във варианта *„лоши примери“*, ще кажем, че **днешната българска власт все още може да прави лошавини. Спре ли да ги върши, все едно че е умряла..**

ЗА ДА Я ИМА БЪЛГАРИЯ – СЕГА И ЗАВИНАГИ!

Открито писмо на ИК на НД „Помирение за възход на България“

ДО
ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР НА
В-К „НОВА ЗОРА”
Г-Н МИНЧО МИНЧЕВ

Уважаеми г-н Минчев,

Обръщаме се към Вас с молба да поместите на страниците на вестник „Нова Зора”, **част от основните цели и средства от програмата на Инициативен комитет за учредяване на Национално движение „Помирение за възход на България” /НД „ПВБ”/,** по която работим от началото на годината. Считаме момента за особено подходящ, след като на 28.09.2018 г. в 20.00 ч. по националната телевизия, **Президента на Република България г-н Румен Радев се обърна с призив към българския народ за национално помирение**. Призивът е в съзвучие с много и от нашите идеи и предложения, което ни окуражава де мислим, че сме на прав път. Вие сте в течение, че въпросът за национално помирение не е от днес. Той се постави още на 5 юни 2008 г. и на 16 октомври 2008 г., той бе поставен и разискван на две заседания на **Национално движение** *„Държава и воля“* с **председател Константин Чакъров**. Там след разгорещена дискусия по въпроса за помирението, бе приета **програмна декларация,** в която се предлага създаване на Национален комитет за помирение. Много обстоятелства попречиха да де стигне до реални резултати. В този връзка на страниците на в-к „Нова Зора”, бр. 36 от 13 октомври 2009 г. бе поместена обширната статия **„В името на България”!** от полк. о.з. **Тодор Предов, адвокат, доктор по право, член на ЦПС на ПП** *„Нова Зора”*. В нея, още в самото начало се изтъква : *„Всичко това ме подтиква да споделя моя отдавнашна идея, която цели пренасочване на българската енергия в новите обществено- исторически и икономически условия от разединението и противоборството по пътя на помирението и единение-то на българската нация. Дълбоко съм убеден, че това е условието за нов просперитет, за надживяване на обективните исторически преврат-ности….* И в заключение се казва, че *„националното единство“* не е мираж, а политическите партии няма да *„взривят“* партийните си интереси, *„ако се решат да впрегнат времето си, интелектуалната и физическата си енергия, в отстояване и работа за национални, а не тясно партийни интереси, защото няма по-високо знаме от националното, и по-висока цел от просперитета на нашето отечество – Република България”.*

Уважаеми, г-н Минчев,

През изминалите години, ръководените от Вас в-к *„Нова Зора”* и ПП *„Нова Зора”* неуморно утвърждават идеята за Единен народен фронт, като форма, за единението на българската нация. Удивляващата обаче разума безпътица, политическото безхаберие и късогледство, теснопартийните, корпоративните и личните интереси на власт имащите, вземаха надмощие и идеята за концентрация на националната енергия бе загърбвана, а Родината ни все по-опасно се сриваше все по-надолу в международните класации. По бедност и смъртност на населението, обаче, сме водещи, не само в Европа, но и сме сред първите в света.

През тази година се навършват 100 г. от разлома, настъпил в кратката история на Третата българска държава, който всъщност е и начало на Гражданската война в българското общество. Това скрърбно начало тръгва с **Владайското войнишко въстание през 1918 г.** и неговият кървав разгром. Гражданска война с неотслабваща ярост и безрасъдство преминава през годините в различни форми и стадии и продължава до наши дни. Време е това самоубийствено състояние в живота на българската нация и държава да бъде преустановено. Такива са разбиранията и намеренията на **Инициативният комитет от патриоти,** които се обръщат към Вас с това писмо.

Ние разработихме кратка програма за стартиране на **Национално движение „Помирение за възход на България” . Нашият девиз е: „България за всички !”. Дълбоко сме удовлетворени, че** в Програмата на ПП *„Нова Зора”*, приета на Третия редовен конгрес, проведен на 14.07.2018 г. отново бе записано решението, че в предлагания от партията **„Проект за българското бъдеще**”, като **трето направление** за работа остава идеята за създаване на **Единен народен фронт /ЕНФ/.** И че чрез него се цели **излизането на България от перманентните кризи, съхраняването на потенциала на държавнотворческия елемент на българската нация и опазване на българската държавност.** Целта е благородна и важна - оцеляването им, чрез нов модел на политическо и социално-икономическо развитие.

В раздела **„Кратък обзор на ситуацията в България след 10.XI.1989 г. до днес**” е оповестен и нашият мобилизационния призив: *„Ръководени от тези схващания, ние предлагаме обединяване на националната енергия, на базата на преодоляване на конфронтацията в обществото, чрез помирение, единение и възраждане, като основа за консолидация на партиотичните сили с единствената цел да бъде спасено Отечеството ни – Република България. За това ние казваме : 100г. противоборство между леви и десни доктрини стигат. Да съхраним народа си, да обединим националната енергия и воля и да спасим загиващото българско Отечество“.*

Уважаеми, г-н Минчев,

Убедени сме, че нашата инициатива за учредяване на НД „ПВБ”, заслужава обществено внимание. Ето защо предлагаме на редакционния съвет на вестник *„Нова Зора“* да вземе решение и да бъде открита подходяща рубрика във вестника,в която да бъдат помествани писма, статии и мнения на тема: *„Помирение и единение в българското общество. Възможно и необходимо ли е ?“* **Надяваме се, че просветената и мъдра читателска аудитория на вестник „Нова Зора“ ює изрази своето мнение за пътищата и формите** за постигане на поставените цели. Дълбоко сме убедени, че нашите усилия са в помощ и продължение на делото на *„Нова Зора“ през годините*. Вашата идея за Единен народен фронт е единствено необходимата и вярната, за да бъде обединена националната енергия и постигната главната цел – пребъдването на България. Призоваваме Ви, да потвърдите декларираната от Вас многократно през годините политическа воля, за да могат предложените, чрез страниците на вестник „Нова Зора“, конкретни законодателни и практически начинания да получат широка обществена подкрепа.

ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ:
д-р по право Любен Виденов –
Интелектуален кръг „Зора”;
д-р по право Тодор Предов –
Интелектуален кръг „Зора”;
Ст. н.с. д-р инж. Венелин Новаков –
Национален пенсионерски съвет;
д-р по право Тодор Ников –
Асоциация „Сигурност”
инж. Станчо Джумалиев –
Национално дружество „Традиция”

РАНГЛИСТАТА

Около Нова година е угодно време за анкети, ранглисти, допитвания, сиреч за равносметки. Та и аз се разрових в числата и процентите на най-различни класации и статистики, да огледам къде сме ние. И се видя: по-надолу няма накъде. Последни места на клетата ни държава колкото щете. Евростат отреди на България мястото на опашката в ЕС по минимална работна заплата. Най на дъното сме по производителност на труда.

Последните стават и първи. Сред европейските страни сме на върха по бедност. Вместо да настигаме другите, Бойко Борисов иска те да се сринат на нашия хал – да изравнят заплатите и пенсиите си с нашите. Да видят те тогава как се оцелява. Нашата средна заплата е 352 евро, ала дори Босна и Херцеговина и Черна гора, които още не са заличили раните от войните, са ни изпреварили, нищо че нашият БВП е по-голям. Тия държавици били в категория "частично свободни", а България в – "свободни". Но пък защо ли сме на последно място по свобода на словото (според "Репортери без граници")? Средният доход на българина за тримесечие е 978 лева, а разходите му са 917 лева. 51 на сто от нашенци едва свързват двата края, съобщи Европарламентът. Всеки втори българин е сиромах, а страната ни е най-бедната в ЕС, най-пропадналият регион в него е Северозападна България. Прагът на бедност у нас е 211 лева. 92 на сто от запитаните българи в проучване на Евробарометър са отговорили, че мизерстват. По други "сметки" бедняците са 1,6 млн. души, или всеки трети българин живее под чертата. Ако под нея все още може да се живее. Естествено има и богати. Според Галъп 10 процента от най-богатите притежават 41,5 на сто от съвкупните доходи на българските домакинства. 2 на сто от богатите имат за харчлък по 14 000 лева на месец. А 10-те процента от домакинствата, които са в мазето на обществото, притежават 1,8 % от съвкупния продукт, т.е тънат в мизерия. 2124 лева на месец е минимумът четиричленно семейство що-годе да преживее, или по 531 лв.на глава.

България е на европейската опашка и по показателя кредитиране на малки и средни предприятия. У нас 80 на сто от фирмите имат просрочени несъбрани вземания. В същото време държавата дължи още 500 милиона на бизнеса. Сивият сектор смуче от хазната 10 млрд. годишно, 70 на сто от икономиката ни работи отвъд закона. Чуждите инвестиции за година са намалели с 40 на сто.

На всичкото отгоре сме категорични първенци в ЕС по корупция. Индексът ни тази година е 3,3 и ни нареди на 83-о място в света. Дишаме вече прахта и на Румъния, тя ни изпревари, макар че доскоро се движехме в пакет. На първо място сме и по софтуерно пиратство, за битовата престъпност няма кой нещичко да каже, всичко се замита. По проституция сме сред първите пет в Европа. А затворите ни са най-мизерните на стария континент.

Средният българин според учените от БАН е над 50-годишен, недостатъчно образован и болен. Отрицателният прираст на нацията е 4-5 души на 1000 българи. Населението се топи и застарява. България е първа по смъртност в Европа – 14 – 14, 6 на 1000 души, а средната продължителност на живот е най-ниска – при мъжете - 70, при жените - 77 години. Детската смъртност е под 10%, но и тя е висока в сравнение в повечето страните от ЕС. И няма да намалее с "курбани", както ни поучава премиерът. Позволете да му напомня, че сме и на последно място по качество на здравните услуги в общността.

Българчетата четат най-зле от всички деца в Европейския съюз. 41 на сто от 15 годишните у нас още сричат. Една трета не завършват гимназия. Министър Сергей Игнатов призна, че у нас има 80 000 неграмотни, върнали сме се 70 години назад. Всеки втори в България не си купува книга.

Всеки пети у нас полудява или казано по-евфемистично има психически проблеми. Средно по трима души на ден правят опит за самоубийство, а първото място по успешни самоубийства никой не може да ни отнеме. Всяко осмо дете у нас става сексуална жертва. 17 на сто от учениците са опитвали наркотици.

Тогава не е чудно, че сме сред най-нещастните нации, посочиха ни 164-ото място от 178 страни. По-щастливи от нас са румънците (136), сърбите (136), македонците (146), турците (133), либийците (108). Гърците са на 84-то, нищо че сега правят изкуствено дишане на икономиката си.

Изпаднахме на дъното и в ранглистата във футбола, вече сме на 85 място, пред нас са дори Габон, Зимбабве, Мали, Антигуа. Премиерът, звездата на "Витоша" – Бистрица, да беше кандисал да стане футболист № 1 на годината, пък и завинаги, ако не друго, поне футбола щеше да оправи.

Народът пък се пита кога ще видим светлина в тунела. Отговорът се знае - когато излезем от него. Ама като влакът е спрял в тунела...

14 март 2012 г.

Приписка: Българският влак е още спрял в тунела... И светлинка не се вижда. Тръгне ли, ще дерайлира... Пътниците в него страдат от „остра социална недостатъчност" и са в безпросветен мрак. Статистиката е „озъбено свиреипо куче": Над 2.45 млн. души у нас преживяват с по-малко от 314 лева - официалната линия на бедност. Около 1.5 млн. от тях са пенсионери, но останалите са бедни работници или безработни. Над 5.5 млн. българи живеят със средства под нужните за нормалната издръжка за живот. 32 процента от населението живее в материални лишения. 1.5 млн. са с доходи под линията на бедност - 325 лева, с пенсии под 325 лв. са над 1,3 млн. пенсионери, от тях над 400 хил. са с пенсия под 180 лв. Сега кабинетът Борисов 3 ще вдигне минималните пенсии до 180 лева. Българските пенсионери доживяха да чуят от устата на благообразния социален министър Бисер Петков словесния „бисер": „180 лева минимална пенсия е достатъчна. Пенсионерите оцеляваха и с 163 лева..." Когато го прочетох, се почувствах като ударен с тухла по главата. Оцелях, защото тухлата беше обвита с вестника, който обяви министъра за гьонсурат. С право. „При това равнище на пенсиите, смъртното наказание в България май изобщо не е отменено", написа във Фейсбук Любен Дилов-син.

Още статистики: Общо за четиричленно семейство са нужни 2287 лева на месец или 572 лева на член от домакинството, за да живеят нормално. 27 на сто от домакинствата или 1.5 млн. българи нямат този доход. Най-стабилен е процентът на лицата под линията на бедност - той се движи между 21 и 22 %. Относителният дял на хората с риска на бедност и социално изключване е нараснал на 41 на сто от населението. И още: 45 на сто от българите нямат пари за топло (ще рече страдат от енергийна бедност). 40 на сто от децата живеят в риск от бедност и социално изключване. 150 000 бедни деца не ходят на училище.

България е рекордьор по работещи бедни. Нека припяна час по час Бойко Борисов, че нямаме безработица. Какво от това, като 700 000 работници, които се трепят по осем часа, а не могат да покрият разходите си.

Средната заплата в България е четири пъти по-ниска от средната заплата в Европейския съюз, според изследване на БАН. В ЕС най-ниската минимална заплата е у нас - 235 евро (За сравнение: Румъния - 320, Словакия -435, Естония - 470, Гърция - 684, Словения - 805, Испания - 826, Германия - 1498) , а доходите ни са 2 пъти по-ниски от нивата, на които трябва да са при нашата производителност на труда, показват данните от доклад за Института за икономически изследвания при БАН. На дъното сме и по ръст на икономиката в Източна Европа.

Бедността не е порок, но мизерията е. По смъртност нашата страна е на първо място в Европа, следват ни Литва и Украйна, и на второ място в света – след Лесото. И в още нещо сме първи в ЕС - по убити при пътни инциденти. България е втора в ЕС по непълнолетни родилки (след Румъния). И последното, което открих - българите спортуват най-малко в Евросъюза.

Май Господ е вдигнал ръце от "тази страна"!

НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ "ПОМИРЕНИЕ ЗА ВЪЗХОД НА БЪЛГАРИЯ"

ЗА ДА Я ИМА БЪЛГАРИЯ – СЕГА И ЗАВИНАГИ!

/ ПРОГРАМА /

1. КРАТЪК ОБЗОР НА ПОЛИТИЧЕСКИТЕ БОРБИ / 1918 – 1944 г. /
2.КРАТЪК ОБЗОР НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКИЯ ПЕРИОД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ / 1944-1989 г./
3. КРАТЪК ОБЗОР НА СИТУАЦИЯТА В БЪЛГАРИЯ СЛЕД 10.X².1989 г. ДО ДНЕС.
4. ОСНОВНИ ЦЕЛИ.
5. СРЕДСТВА ЗА ПОСТИГАНЕ НА ЦЕЛИТЕ.

Б.р: Намираме, че **първите три точки от предложената програмата** не е необходимо да бъдат публикувани**.** Анализ на политическите борби, разединението и противоборството в българското общество през изминалия сто годишен период, са правени многократно, изяснявани са в дълбочина и са добре известни на читателите на вестника. Искерно се радваме, че **съдбовните въпроси пред нацията и държавата ни вълнуват все повече хора.** И че те се самоорганизират. Надяваме се, че създаването на **Национало движение** *„Помирение за възход на България"*, няма да заглъхне, както е ставало много пъти до сега с други начинания. Нещо повече,убедени сме, че идва времето на истинския, на действения и градивен патриотизъм. Това е причината, поради която предлагаме на нашите читатели да се запознаят само с формулираните в програмата на НД *„ПВБ"* т. 4: основни цели и т.5. Средства, за тяхното постигане.

ОСНОВНИ ЦЕЛИ :

А. **Намаляване и постепенно преустановяване на изостреното**

противопоставяне в българското общество, въз основа на отминали събития в историческото му развитие, особено в периода **1918 -2018 г.,** т.е. през последните 100 години, и **преустановяване на досегашния модел на управление на страната,** чрез обединяване на всички патриотични сили за просперитета на страната, **в името на България!**

Б. **Извисяване на българския национален дух, традиция, език, държавност и културна идентичност; защита на националните интереси, суверенитета и териториалната цялост на страната.**

СРЕДСТВА ЗА ПОСТИГАНЕ НА ЦЕЛИТЕ:

А. **Обединяване на всички неправителствени организации, движения, патриотични партии и граждани, които милеят за България и нейния просперитет, за да я има България сега и за бъдещите поколения.**

Б. **Провеждане на национална разяснителна кампания** за популяризиране на целите на движението чрез средствата за масова информация, в страната и чужбина, сред българските общности.

В. **Издигане на паметен мемориал пред НДК за жертвите на фашизма** и капитализма **до 09.09.1944г.** до параклиса, срещу този на жертвите на тоталитаризма, където безпрепятствено да се провеждат възпоминания за тях, отишли си от този свят в 100 годишния период на развитието на българската държава.

Г. **Закриване на т.н** *„Комисията за досиетата"*, **като изиграла своята роля за моралното пречистване на обществото и предаване на архивните единици в Централния държавен архив и неговите поделения.**

Д. **Въвеждане на единни учебници по история за началните, основните и средните училища,** в които авторските колективи обективно и безпристрастно описват и документират събитията в 140 годишната история на Третата българска държава, под контрола на Обществен съвет от учители, историци, общественици и др.

Е. **Отстояване на конституционното изискване за социална държава,** чрез възстановяване на **основните права на гражданите** – право на труд, безплатно здравеопазване и образование, защита на майчинството, промяна на пенсионното законодателство и изработване на Закон за възрастните хора, градили със своя труд България.

Ж. **Прекратяване на разграбването на държавната, общинската, публичната и друга общонародна собственост,** засиване на регулативните и контролни функции на държавата;

3. **Преразглеждане, съдебна проверка и възстановяване на правата на гражданите и държавата** по всички съмнителни приватизационни сделки, реституции, замяна или манипулации с недвижими имоти;

И. **Действително намаляване на младежката безработица** и ангажиране на лицата, които получават държавна помощ, към ефективен обществено полезен труд в населените места, по примера на забравената „трудова повинност" на населението от първата половина на 20 век, както и постепенно спиране на желанието за излизане от България.

К. **Прекратяване на повишаването на възрастта** за пенсиониране на мъжете **до 64 г. и на жените до 61 г.** *„Частните пенсионни фондове "* да се формират на напълно доброволен принцип, като вноската за тях **е извън солидарната обща осигурителна вноска от 19,8 - 20% и същата /4-5%/ да се освобождава от данък.** Задължително преизчисляване на пенсиите на всички пенсионери в период не по голям от 3 години на базата на средномесечния осигурителен доход от предходната година. Отмяна на тавана на пенсиите, а осигуряването да се осъществява на базата на реално получаваното възнаграждение за труд, до максималната държавна заплата в страната. **Минималната пенсия за изслужено време и старост трябва да бъде 80% от нетната реална минимална работна заплата, но не по малко от линията на бедност в страната.**

Л. **Управление във всички сфери, чрез професионалисти, морални, честни почтени, юридически коректни и неопетнени защитници на общонародните интереси.** Реформи с точни и ясни правила и закони в армия, полиция, съдебна система и цялата система за национална сигурност, бързо, ефикасно и неотвратимо правораздаване при върховенството на закона.

М. **Регулиране на заплатите на висши държавни служители и народни избраници /президент, председател на НС и МС, народни представители, служители в съдебната и държавна власт,** и пр./ в рамките на съотношение между минимална и максимална работна заплата **1:10.** На тази основа да се определят заплатите на всички държавни служители. Въвеждане на стимулираща прогресивна данъчна система с необлагаем минимум и максимален данък **до 30%** за максимални доходи над 36 минимални средни работни заплати за страната.

Н. **Използване на различни икономически и финансови способи за повишаване на брутния национален продукт,** като се прилагат експертизи на БАН, висшите учебни заведения /ВУЗ/, изтъкнати специалисти и експерти в различни направления и др., както и да е поощрява българското производство и износ, чрез преференции за националния дребен и среден бизнес, и стратегическите направления в икономиката и сигурността на страната. **Държавно конкурсно финансиране на активни малки и средни научно изследователски колективи и фирми** в областта на съвременните технологии, здравеопазване, енергетика и екологично селско стопанство. **Създаване на условия за ускорена реализация и ефективна експлоатация** чрез държавни фондове за тях. Въвеждане на данък транзакции, ефирен данък и по-високи данъчни ставки за хазарт и лотарийни игри.

О. **Мораториум върху замислените предстоящи сделки и концесионни договори за обекти от национално значение и за подземните богатства,** преразглеждане и анулиране на онези сделки, които са сключени в ущърб на националните ни интереси и определяне на минимална концесионна такса не по малка от 8% годишно. Засиване на държавния контрол и регулиране в енергетиката и особено на газодоставките, алтернативните източници и *„зелената енергия"*. Перспективи за **АЕЦ** *"Козлодуй"* и **АЕЦ** *„Белене"*.

П. **Укрепване на отбранителната способност на България, чрез повишаване на социалния статус на военно служащите, превъоръжаване и** възстановяване на възможностите на наличните бойни и технически системи, както и постепенно въвеждане на задължителна краткосрочна военна подготовка и служба за мъже и доброволна за жени, а също така първоначална военна подготовка на младежите навършили 16 г. възраст в рамките на образователната система.

Р. **Повишаване на ефективността на органите осигуряващи обществената безопасност и обществения ред, чрез усъвършенстването на професионалната им подготовка и повишаване на социалния им статус.** Привличане на населението към местни доброволни структури на доброволчески отряди при бедствия, аварии и катастрофи и опазване на ред и законност в рамките на гражданската защита.

С**. Решаване на острите демографски проблеми застрашителни за съществуването на държавата,** чрез стимулиране пряко на раждаемостта на перспективни млади семейства, включително такива на гражданска основа за раждане и отглеждане на деца 1,2,3 -то при определени условия, данъчни облекчения за всяко дете до 3-то по 2% отстъпка от 10 % данък на родителите, нисколихвени кредити за закупуване и строеж на жилища, продължаване на политиката и финансовата подкрепа за асистирана раждаемост /ин-витро/, повишаване размера на детските надбавки, обучение в майчинство и бащинство и намаляване на ДДС на 5% за детски храни и облекло.

Т. **Укрепване и съхраняване на българските традиции, християнския морал и ценности и категорично отричане на всички опити на привнасяне отвън на идеи за насаждане на разврат, нисък морал, и античовешко поведение противоречащи на християнската култура на Европа и България /като Истанбулската конвенция и др./.** Защита на жените, бременните, младите майки, и девойките от посегателства и насилие чрез подобрения и усъвършенстване на националното законодателство.

У. **Укрепване и стабилизиране на валутните и златни резерви на страната при строго спазване на условията за функциониране на валутния борд, като контролна система против политически манипулации над валутата на държавата.** Планомерно увеличаване на златните запаси на страната с 2 – 4 тона годишно, до влизане в еврозоната. Използване на държавните резерви в системата на пазарно регулативно управление на икономиката. Поддръжка и укрепване на промишленост, предприятия и фирми, осигуряващи продукция с важно значение за националната сигурност и функционирането на държавата, както и на висока принадена стойност..

Ф. **Предаванията на националните електронни медии /БНТ, БНР и официални сайтове/ да озвучават и дискутират много по-често въпросите от дневния ред на обществото, касаещи неговите насъщни проблеми.** В предаванията да се канят гости и експерти, които имат положително отношение към българското общество, а неругатели, разделители сеещи злоба и омраза - национална, расова или етническа и изявяващи се като такива. Гарантиране на независимостта на държавните радио и телевизия, социологическите институти и частните медии, за да поднасят неманипулирана информация за нуждите на гражданското общество.

Х. **Промяна на държавната политика и оказване на помощ за решаване на проблемите на българите в Македония, Сърбия, Молдова, Украйна, Руската федерация и др.,** включително чрез приоритетно даване на българско поданство. Работа сред напусналите страната българи по икономически причини, за запазване на тяхното българско самосъзнание, както и социално икономическото им осигуряване, за гарантиране на бъдещото им завръщане в Родината.

Морално нравствената позиция и предлаганите за решаване законодателни, социални и икономическите проблеми от националното движение за помирение и просперитет, съзидание и възход, са жизнено необходими за нашия народ и за бъдещето на България за да заемаме своето достойно място в Европа и света. За да я има БЪЛГАРИЯ СЕГА и ЗАВИНАГИ !

Настоящата програма подлежи на допълнения и усъвършенстване след обсъждане на по-широк форум от патриотичните организации и партии, учени, общественици и граждани, които са заинтересовани за спасението на България, сега и за бъдещите поколения !

09.04.2018 г.

ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ НА НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ „ ПОМИРЕНИЕ ЗА ВЪЗХОД НА БЪЛГАРИЯ" / НД „ПВБ" /

И ОЩЕ ВЕДНЪЖ ИСТИНАТА ЗА „ИСТИНАТА ЗА КИМ ФИЛБИ“

Ген. Тодор БОЯДЖИЕВ

Ще започна с последния пасаж от рецензията на проф. Бончо Асенов за книгата на Петя Минкова "Истината за "Истината за Ким Филби" публикувана в бр. 35 на "Нова Зора" от 25 септември 2018 г.

"И ако има нещо хубаво в книгата на Петя Минкова, то това е, че тя припомня на нейните читатели и конкретно на младите хора историята на "шпионина на XX век" Ким Филби.."

Има поне още нещо хубаво в тази книга. **Ако я нямаше, нямаше да има и рецензия от професора.**

Това може да ви звучи малко "закачливо" в личен план, но за мен един от приносите на книгата е, че **отново ни връща към феномена** *"Ким Филби"*.

В дискусията се разкрива истината, а в този феномен все още има много неказани неща. Или както е писал още пет века преди Христа китайският философ Сун Дзъ *"В разузнаването нищо не е така както изглежда."*

Фактът, че преди няколко години се появи нова книга *"Младият Филби"* от известния автор **Робърт Литъл,** и че от сега с интерес се очаква през следващата година **книгата на внучката на Ким – Шарлоте Филби** – *"The Most Difficult Thing"* потвърждават очакването ми, **че има още много неказани неща по темата.** И важното е, че продължават да се казват.

Вече съм писал, че между **разузнавача и контраразузнавача има една съществена разлика и тя е в сферата на техните** *"професионални увреждания"*. **Звучи екзотично, но става дума за баланса между доверието и подозрението.** Изкривяването при контраразузнавача е когато във всякого започне да търси и вижда *"врага"*. При разузнавача е обратното – склонността във всеки потенциален *"източник"* да вижда *"агента"*, **на който може да вярва и да се доверява.** И така нареченото "емционално обвързване" към тези, които е успял да вербува.

За съжаление в рецензията прозира тази *"деформация"*. Разбира се, не се стига до категорично твърдение, че **ген. Тодор Бояджиев с предговора си и с оказаното съдействие на авторката при работата й по книгата изпълнява чужда** *"поръчка"*, **но между редовете прозира това внушение.** И си позволявам да го пиша, защото в телефонния разговор по инициатива на колегата преди два или три месеца прозвуча въпроса *"Колко си платил ти или някой друг"* за тази книга. Разбира се въпросът беше зададен във формата *"Колегите се питат?"*

Няма да влизам в обяснителен режим какво е моето *"участие"* в книгата и защо. Ще припомня само, че **в резултат на упоритоста на Петя Минкова преди няколко години в** *"168 часа"* **се появиха повече от дузина нейни интервюта с мен и без излишна "срамежливост" да припомня лесно проверимия факт, че се отразиха положително на тиража на този уважаван седмичник.**

Очевидно така се е родила **идеята на Петя да пише книга за ген. Тодор Бояджиев.** И на един доста напреднал етап тя сподели какво пише. Предостави ми ръкописа на една почти завършена книга и в отговор получи моята **"черна неблагодарност"** в отказа ми да предлага ръкописа за печат. И тогава и сега **не мисля, че си заслужаваше да се пише такава книга.**

Предложих да фокусира творческия си интерес към наистина заслужаваща личност – **Ким Филби.** И обещах да окажа пълно съдействие в рамките на това, което знам лично.

Тук Петя извади наистина късмет. Моментът съвпадна с решение на британските институции да разсекретят материалите от следствието на Филби от периода 1953 – 1963 година и материали от личното дело на баща му сър Хари Сент-Джон Бриджър Филби.

И българската журналистка е една от първите, които получиха достъп до силно обработените (заличени почти 30-40% от текстовете) стотици страници. (*Не е много по-различна практиката и на "нашата" комисия по досиетата.*) **И сигурно Петя Минкова е и първата, която ги изчете, анализира, съпостави, преведе и използва.** И под черта дава възможност на всеки изследовател, критик и рецензент да види в интернет оригиналите, които е ползвала.

Ще си позволя да задам

няколко въпроса на проф. Асенов

Чувал ли е някога и къде, преди книгата *"Истината за Ким Филби"*, че Филби – баща е идейният автор и двигател за появата на АРАМКО? Не знаете това съкращение? Помагам. Това е първата международна компания за добив и преработка на арабски петрол – АРабско АМериканска КОмпания с активното участие на Саудитска Арабия и крал Ибн Сауд (Абдул-Азиз ибн Абдуррахман Ас Сауд)

Чувал ли е, че Филби - баща е представлявал американските интереси в компанията?

Успявате ли да направите връзка с факта, че два дни след атентата срещу *"близнаците"* **в Ню Йорк на 11 септември 2001 г.,** с благословията на американския президент **Джордж Буш – младши,** самолет на Саудитска Арабия изведе през летище **Далас, Тексас няколко десетки саудовски служители на тази компания? Защо ли?** Ами защото фамилията Буш е един от основните акционери в тази компания!

Ким Филби и Тодор Бояджиев в Балчик, 29 май 1973г.

Да сте чували, че *"Джон"* (Филби-баща) **се е познавал лично с Чърчил и Алън Дълес?**

Мога да продължа с въпросите, но честния отговор може да бъде само *"НЕ"*, **защото никъде до сега** (освен в засекретените британски документи) **не можеха да се видят отговорите.** А сега ги знаем благодарение на **Петя Минкова.**

В рецензията има неточности, които изкривяват важни исторически факти. В началото се казва: *"Наричани са „Кеймбриджката петорка" /защото всичките са завършили Кеймбридж/ или още „Великолепната петорка". Уникалното при тях е, че за първи път в историята на шпионажа една тайна служба, каквато е КГБ, успява да вербува агенти издигнали се на най-високи нива в противниковия държавен механизъм."* **Това твърдение е неточно.**

С вербовката на тези петима младежи от Кеймбридж (и още 11, ДА – единадесет от Оксфорд) се ражда едно ново и нестандартно направление в разузнаването – *"вербовка на перспективна агентура"*. Не *"агенти (вече) издигнали се на най-високи нива в противниковия държвен механизъм"*, **а прогресивни младежи с леви идеи и идейно близки, с родословие и потенциал, който при умело напътстване и ръководство, в рамките на няколко години ще ги изведе на** *"най-високи нива"* **и позиции важни за съветското разузнаване.**

Автор на тази идея е **съветският нелегал от австрийски произход Арнолд Дойтч.** Идеята му е не само нестандартна. Тя е в нарушение на основни разузнавателни правила и постулати. Тя допуска тези млади хора да се **познават помежду си,** да са общували и да продължават **да поддържат връзка** (поне до вербовката и началната им подготовка).

Идеята в началото е приета *"със скърцане"* **от Центъра.** Но дават ОК! Само след годинадве тя се доказва с конкретни резултати.

Година след **разрешението за Дойтч** да започне работа по това ново направление, тетата задача в писменото задание за работа на един от най-големите и най-малко известните съветски нелегали **Йосиф Ромуалдович Григулевич** – (той *"Артур"*, *"Макс"*, *"Мигел"*, *"Юзик"*, *"Падре"*, *"Фелипе"*, *"Лаврецкий"* и т.н.) вече е **"вербовка на перспективна агентура".**

Ким Филби, съпругата му Руфа и Тодор Бояджиев - 1973г.

"Макс" **е нелегал претворил се в 16 различни личности,** владеещ на ниво майчин език полски, испански, португалски, италиански, френски, немски, английски и разбира се руски език, с повече от **200 (двеста) вербовки,** голямата част от тях на *"перспективна агентура"* по всички географски направления.

Завършил е разузнавателната си кариера като Теодоро Бонефил Кастро – посланик на Коста Рика в Италия, във Ватикана и в Югославия при Тито, а живота си под истинската си фамилия като доктор на историческите науки, член кореспондент на **Академия на науките на СССР и автор на повече от 30 научни и научно-популярни книги за католицизма и за националните герои** на Мексико, Чили, Аржентина и още няколко латиноамерикански държави.

Но да се върнем на книгата на Петя Минкова.

Това, което и днес е кошмар за англичаните е вече известно като факт, че Арнолд Дойч е *"кръстник"* **на още 11 младежи от Оксфордския университет отговарящи на тези условия.** Известни са 11 псевдонима и нито едно конкретно име! Къде са те и техните наследници днес знае само **руското разузнаване** и разбира се едва ли има намерение някога да разкрие тази тайна.

Затова заслуга на Петя Минкова е и това, че за първи път в нейната книга се вкарва в публичното пространство понятието *"Оксбриджка група"*. **И тя далеч надхвърля цифрата ПЕТ.**

И точно в това се крие основния недостатък на нейната теза - допускането, че тази *"ГРУПА"* е **възникнала сама или по идея на високо надарени личности като Виктор Ротшилд и приятелите му.** Именно това допускане е събудило **критика в професора и му дава** *"основание"* **да ме пита, защо в предговора към книгата** *"не реагирам и не се дистанцирам от тезата прокарвана от автора"*.

Моята теза и сега и винаги е била ясна. Съветското разузнаване изключително сполучливо използва факта, че в 30-те години на миналия век, след голямата Депресия левите идеи стават близки на огромни маси по целия свят. Коминтерна разпростира влиянието си по земното кълбо. СССР за много хора става идеала за това, което искат – **свобода, равенство, братство.** И което е най-важно, те приемат тези идеи като **собствено верую**. Тази атмосфера създава изключително удобна и подходяща вербовачна база.

Хипотезата на Петя е, че тези условия са достатъчни да се появят такива *"самоорганизирали се"* **групи**, които да поемат бъдещето на света в свои ръце. **Тука бърка.** Това не е ново масонство или темплиерство. Това в най-добрия случай е **подходящата среда, в която руското разузнаване вижда възможността да действува като катализатор, организатор, ръководител. И успява да го направи!**

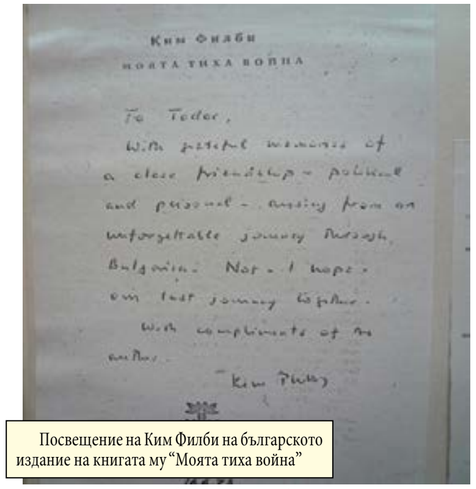

Посвещение на Ким Филби на българското издание на книгата му "Моята тиха война"

Допускам, че професорът ще зададе риторичния въпрос *"Защо не го обясни на авторката?"*

Отговорът ми едва ли ще го удовлетвори.

Ами защото исках това да бъде **книга на Петя Минкова, да събуди дискусия, а не** *"ода за разузнаването"* **на Тодор Бояджиев.**

И категорично не мога да приема постановката на проф. Асенов, че *"силно е преувеличена ролята на Ким Филби в историята на Втората световна война"*. Нека да консултира военните специалисти какво би станало ако успееше хитлеристката операция *"Цитадела"* **при Курск и още колко щеше да продължи тази кръвопролитна война? И какъв е конкретният принос на Петорката за спечелване на най-грандиозния сблъсък между нацистката танкова армада и Червената армия.**

А по повод на това, че в своята рецензия **проф. Асенов** е решил да използва кавички когато говори за отношенията ми с Човека и Разузнавача на XX век Ким Филби („неговия приятел") прилагам няколко снимки, посвещението на Ким на неговата книга и превода на български език:

"To Todor, With grateful memories of a close friendship – political and personal – arising from an unforgettable journey through Bulgaria. Not – I hope – our last journey together" – (На Тодор, с признателен спомен за близко приятелство – политическо и лично, родено в едно незабравимо пътуване през България. Надявам се, че няма да е последното ни пътешествие заедно.)

Наистина последваха много *"пътувания"*, срещи, разговори и кореспонденция през следващите 15 години.

Вярвам, че и аз, и Петя Минкова и проф. Бончо Асенов следващия път като хванем писалката или седнем пред клавиатурата ще се постараем по-сериозно да си свършим предварителната домашна работа и да четем написаното не по два пъти, а поне по пет пъти преди да го дадем за публикуване.

30 септември 2018 г.

ВЕРСИЯТА НА КИМ

Ким ми е разказвал лично първият случай през една слънчева майска сутрин на 1973г. Още преди да го посрещнем аз бях педупреден, че не трябва да водя никакви разговори, които засягат миналото на Филби. Очевидно не се доверяваха не само на мен, а и на самия Ким, защото руската му охрана правеше всичко възможно да не останем сами. След като помежду ни се появи една непринудена близост, Ким очевидно изпитваше желание и за един по нормален, човешки разговор. И започна да измисля разни трикове, за да отстрани руската охрана. Я ще изпрати Лев с някой от местните сътрудници на МВР да направи резервации за ресторант, я да купи нови вестници. Общо взето, за професионалист като него, не бе никакъв проблем да намери повод и да отстрани Лев за час-два. И именно при една такава „отлъчка на бодигарда", Ким разказа следната история:

Още в началото на сътрудничеството му със съветското разузнаване, при някакъв случай Орлов му предлага пари. Ким категорично отказва и отново подчертава, че връзката му е идейна и той не може да приеме от своите другари пари за нещо, което прави с дълбоко вътрешно убеждение. Създалият се конфуз е преодолян с обещание от страна на Ким, че ако изпадне в нужда, ще се обърне именно към своите другари за помощ.

Почти десет години по-късно Ким е финансово притеснен.

Той е шеф на резидентурата на английското разузнаване в Истанбул. Съпругата му, Айлин, получава една от периодичните си кризи и влиза в частна болница. На поредната среща с представителя на съветското разузнаване, Ким споменава договорката от преди десет години. За огромна негова изненада руската му връзка, която е десета или единадесета след Орлов, казва: „Да, аз знам за тази договорка" и вади от джоба на сакото си запечатан плик.

Филби с изненада пита какво е това и получава невъзмутим отговор: „Пет хиляди лири. От Вашия разговор с Орлов, всеки един от нашите представители, на всяка среща с Вас, носи този плик, в случай че поискате помощ".

При този разкз усетих буца в гърлото си. С изненада открих, че дълбоките сини очи на този стоманен човек също се бяха навлажнили. Разбира се, реакцията на Ким е била абсолютно професионална. Той е разпънал на кръст събеседника си за оперативната глупост да се носят такива пари, и то на срещите с него. В каква огромна опасност и изобличителен материал биха се превърнали те, в случай че двамата бъдат задържани по време на среща! Колко е глупаво да се носи такова състояние, след като е ясно, че той не може да намери, никакво реално обяснение за притежаването на такава сума. Взел е 500 хиляди лири и е настоял да се прекрати „тази глупост". Но почти тридесет години по-късно, той си я спомняше с вълнение. И за това за мен прозвуча напълно убедително финалната му фраза: „Тодор, как можеше да не се работи за нашата кауза с такива хора?"

При друг подобен случай, когато отново бяхме сами и се бе създала подходяща обстановка за „споделяне", си позволих да наруша дадените ми указания и да задам и друг „професионален" въпрос. Запитах го дали може да посочи отделен случай, когато съобщена за него информация е изиграла историческа роля при дадена ситуация. Отговорът му бе само една дума: „Прохоровка". Очевидно по израза на лицето ми разбра, че това име нищо не ми говори и след известна пауза продължи – „битката при Курск". Веднага разбрах, че става дума за страхотната битка между танковите армии на фелд маршал Гудириан и генерал (или вече маршал) Конев, след която войната получава пълен обрат в полза на Червената армия.

Ким не влезе в подробности. По-скоро с типичната му скромност допълни: „Но Тодор, моята заслуга, може би бе, че пръв бих тревога. До колкото знам, друг член на групата е дал килограми конкретна информация".

Не спомена име и не посмях да запитам. Тогава самоличността на Джон Кернкрос все още беше абсолютна тайна. Името му „изплува" едва след 1981г. и то от английска страна, но аз вече бях видял снимката на Петия в закрития за външни посетители музей на руското разузнаване в Москва.

„АЗ ОСТАНАХ ДОКРАЙ ВЕРЕН СЪЮЗНИК НА ГЕРМАНИЯ И АВСТРО – УНГАРИЯ“

Цар Фердинанд за своето царуване в България (1887-1918 г.)

Още не е отшумяло времето едно от най-големите събития в историята на XX в. – 100 години от края на Първата световна война. Не малък брой държави от Европа и света от лагера на Съглашението, които излязоха победители в тази война, го отбелязаха по най-тържествен начин и то напълно заслужено, тъй като всички те след войната бяха облагодетелствани в една или друга степен с нови териториални и други придобивки.

За голямо съжаление, за България тази годишнина бе едно ***тъжно събитие****, тъй като тя се оказа в лагера на победените с всички произтичащи от това последствия.* ***И някой трябваше да понесе отговорността*** *за хвърлянето й в новата национална катастрофа, която, както е добре известно, по своите размери* **– човешки жертви, материална разруха и пр., надвишава чувствително повече последиците от първата национална катастрофа,** *предизвикана от поражението й в Междусъюзническата война от 1913 година.*

Пръв, който си дава сметка, че трябва да се „жертва“ е ***цар Фердинанд****, тъй като той е и най-големият виновник за* ***въвличането на България в Първата световна война на страната на Централните сили – Австро-Унгария и Германия****, към които в края на октомври 1918 г. се присъедини единствено* **Османската империя.**

Нарочно употребяваме израза „жертва“, защото по такъв начин **старият Кобург** представя своята **абдикация от българския престол** в манифеста си, прочетен в Народното събрание на **4 октомври 1918 г.**

Милен КУМАНОВ

Но какво жертваше той? Само отказа от българския престол, на който той бе хазяйничил **безконтролно** в продължение на повече от три десетилетия. **Ако трябва да се говори за жертви, те бяха дадени от самия български народ, който заплати участието на страната в световната касапница с десетки хиляди убити, ранени и изчезнали безследно по бойните полета.**

И още нещо – както в манифеста си, така и в интервюто му, което цитираме по-долу, **бившият вече цар се опитва да представи абдикацията си като едва ли не „доброволен акт“**, което изобщо не отговаря на историческата действителност. Фактите говорят **съвсем противоположно в това отношение.** Съдбата на монарха е решена още на 29 септември 1918 г. при подписването на **Солунското примирие.** Завръщайки се от Солун, ръководителят на българската делегация **Андрей Ляпчев, министър в тогавашното правителство на Александър Малинов, се опитва по деликатен начин да му поднесе становището на победителите, че неговото оставане на българския престол не е желателно повече.** Макар че Кобургът схваща добре направения му намек, но не повярвал на думите на А. Ляпчев. Затова той повиква при себе си **Уокър, служител в Американската легация в София, придружаващ българската легация до Солун, за да чуе и неговото становище..** Очевидно, последният не ще да е бил толкова деликатен, колкото ръководителя на българската делегация. **Едва тогава Кобургът решава да стегне куфарите си и за броени дни не само да се откаже от българския престол, но и да напусне пределите на България,** ако не иска да попадне в ръцете на съглашенските войски, вървящи след въстаналите български войници, насочили се към София. Със себе си отнася не куфари, а **влакова композиция** от няколко вагона с лични вещи, скъпоценности и пр. **В материално отношение той не загубва нищо**. Както казахме, тежестите на войната остават за сметка на българския народ**. Не губи нищо и като родител,** тъй като заедно **с него напускат свободно България и по-малкият му син княз Кирил Преславски и двете му дъщери – Евдокия и Надежда.**

Това вече е минало.

Въпросът, който ни занимава сега, а и в бъдеще ще занимава не само историците, но и цялата българска общественост е: какъв владетел на България бе княз (цар) Фердинад. С какви намерения идва в България и какви цели си е поставил, заемайки най-важния пост в държавната и йерархия.

По тези въпроси днес има най-различни, дори диаметрално противоположни гледища. За това си позволяваме да дадем място на едно негово интервю пред един немски вестник непосредствено след абдикацията му от България. Думите му предаваме без каквато и да било намеса от наша страна. Нека всеки сам си направи извод от тях:

Едно интервю с бившия цар:

„Лидерер, кореспондент на *„Берлинер Тагеблат“* съобщава на своя вестник, че е имал **разговор с бившия български цар Фердинанд,** в който последният между другото казал: *“Всички тези обстоятелства* (недоброто състояние на войската, вътрешните мъчнотии и пр.) усилваха все повече нуждата от мир. **Аз бях решен да продължа до край политиката на съюз с Централните сили, за която политика работих в продължение на 32-годишното ми царуване. Аз направих по силите ми всичко за тази политика върху основите на която аз виждах доброто и бъдещето на България. От директивите на тази политика аз никога не съм отстъпвал и не е истина, когато казват, че България е преговаряла със Съглашението. До последна минута аз поддържах лоялни отношения със съюзниците.** Но аз бях владетел на една конституционно-демократическа държава. След поражението на българската армия, за което по-късно ще настъпи пълна яснота, България не притежаваше вече физическата възможност да продължи войната. Тя се видя принудена да изпразни земите, в които бяха нейните национални копнежи – най-скъпото, което тя можеше да постигне в тази война и за което проля кръвта на своите най-добри синове. На безпределното желание за мир, аз най-сетне трябваше да отстъпя. Но и в това аз не се отклонях от онази политика, на която бях представител през целия си живот. Верен на съюза, който не можах повече да прокарвам (разбирай:подкрепям – б. м. М. К.),лично за себе си аз теглих последствията от измененото положение. **Не е време за големи думи, но историята един ден ще покаже, че аз останах докрай верен съюзник на Германия и Австро – Унгария“.** (Навсякъде бодираното е от наша страна – М. К.).

Цар Фердинанд със своите господари, на които той служи вярно през цялото си царуване в България

ПП: Интервюто е публикувано във в. *„Прапорец“*, №255, 9 ноември 1918 г., където всеки, който желае, може да го прочете.

КАК И ЗАЩО БЪРНИ САНДЪРС ПРЕДАДЕ ЮДЖИЙН ДЕБС?

В младостта си наричащият себе си социалист **Бърни Сандърс** беше обявил за свой герой забележителния американски социалист **Юджийн Дебс** (1855-1926) . **През 1979г. той дори направи документален филм за него, озаглавен** *„ Юджийн В.Дебс: профсъюзен деец, социалист, революционер“*. Сандърс и сега държи **портрета на Дебс на стената в офиса си, но политическата му кариера вече коренно се различава от политическия път на човека, когото бе провъзгласил за свой кумир. Дебс тръгна от учтивото несъгласие и достигна до смелата съпротива против властта,** което го прати в затвора и съкрати живота му. А **Бърни Сандърс тръгна от учтивото несъгласие и достигна до откритото подчинение на същата тази власт.** Той стана овчарско куче на **Демократическата партия** със задачата **да връща обратно в партийната кошара тези, които са се отлъчили от стадото.** За разлика от други такива овчарски кучета – и това го прави още по-лош от тях - в началото на политическата си дейност с цел да привлече левите антиавторитарни среди, **Сандърс се афишираше като верен последовател на Дебс,** но впоследствие, **в интерес на политическата си кариера** загърби идеите на своя герой, както и на поуките от неговия живот.

На двадесетина и нещо години, **Дебс беше вече преуспяващ политик на Демократическата партия,** но постепенно заемаше все по-леви позиции. **Наближавайки 40 години и хвърлен в затвора** за ръководството на железничарска стачка, на него вече **му беше ясно, че и Републиканската, и Демократическата партия** са притежание на управляващата капиталистическа класа. **Дебс премина от несъгласие към неподчинение и то не само спрямо Демократическата партия, но и спрямо самото американското правителство.**

Сандърс започна политическата си дейност, като социалист и противник на войните, който отхвърля обвързаността на Демократическата и Републиканската партия с големите капиталистически корпорации. Но след като започна да прави **успешна политическа кариера** и да го избират на различни важни длъжности в щата **Върмонт, той превключи към подкрепа за кръвопролитните американски военните интервенции,** както и за големите военни разходи на държавата и влезе в орбитата на Демократическата партия. **Той опозори Дебс като подкрепи кандидатурата на Демократите за президентските избори** – близката до корпорациите и подкрепяща американските войни **Хилари Клинтън. Също като Дебс, Сандърс започна с несъгласие, но за разлика от Дебс възприе позиция на пълно подчинение, като се подчини дори и на Демократическата партия, на която Дебс беше обърнал гръб.** Първоначалното **несъгласие на Сандърс даде първи тласък на политическата му кариера, а послушанието му спрямо управляващата класа запази кариерата му непокътната.**

Като младеж **Юджийн Дебс** работеше като **железничар,** а и след като напусна тази сфера **запази лоялността си и тесните си връзки с работниците от отрасъла. Той стана успешен политик на Демократическата партия** и печелеше всички избори, на които се явяваше. **На 29 годишна възраст беше избран за член на парламента на щата Индиана,** но се разочарова от законодателния процес и не пожела да кандидатства за преизбиране. **Ставайки ръководител на Американския профсъюз на железничарите, той първоначално вярваше, че проблемите могат да се решават посредством разумни преговори и компромиси с управата на железниците, но после осъзна, че това е наивност.** През 1894г. железничарите от компанията *„Пулман“* решиха да стачкуват, защото компанията намали заплатите им. Дебс предупреди, че **правителството ще се намеси с военна сила,** но след като работниците взяха решение за стачка, той я оглави. **Правителството наистина хвърли армията срещу стачката, както беше предвидил Дебс, и успя да я смаже. Самият Дебс беше осъден на 6 месеца затвор.** Когато започна този негов **първи престой в затвора,** той все още не беше **социалист.** Но както той самият писа по-късно, **той осъзнаваше реалността на класовата борба, която по думите му се разкриваше във всеки блясък на щиковете и във всеки изстрел на пушките** [на армията, хвърлена срещу работниците]. **Той загуби всякакво доверие в Републиканската и Демократическата партия,** за които му стана ясно, че са твърдо контролирани от големите корпорации - на **Бърни Сандърс** всичко това е известно много добре. **Дебс осъзна, че класата на собствениците има на свое разположение армията, а също армия от детективи, гангстери и убийци, че тази класа притежава голямата част от вестниците, двете големи партии, съдебната власт.** От 1900г. **Дебс беше пет пъти кандидат за президент като през 1912г. получи 12 % от вота, а през 1920г. докато отново се намираше в затворническата килия – 3,4%.**

Дебс получи своето най-жестоко наказание от Демократическата партия и правителството на САЩ, когато се обяви против влизането на страната в Първата световна война. Президентът от Демократическата партия **Удроу Уилсън** беше преизбран **през 1916г.** заради обещанието си **да запази неутралитета на страната си,** но под натиска на *„Уолстрийт“* се обяви за намеса на САЩ във войната и яростно нападаше несъгласните с такава намеса. **През 1918г. Дебс произнесе в Кентън, щата Охайо, антивоенна реч пред хиляди присъстващи. Той заяви:** *„Войните винаги са се водили заради завоевания и грабеж…господстващата класа винаги е обявявала войните, подчинената класа винаги е водила битките“.* Освен това Дебс рече: *„Казват ни, че сме* **велика свободна република,** *че нашите институции са демократични, че сме свободен и самоуправляващ се народ“.* Слушателите отговориха с висок подигравателен смях. **Заради тази си реч Дебс беше осъден на 10 години затвор.** Омразата на президента Уилсън към Дебс, беше така непреклонна, че дори и след войната той отказа да го помилва въпреки силно влошеното здравословно състояние на затворника. Това направи едва следващият президент **през 1921г.** Но здравето на Дебс беше вече непоправимо съспано. Той и по-рано страдаше от **главоболия, ревматизъм, и жестоки болки в гърба.** Затворът изострил страданията му, а затворническата храна напълно разруши стомаха и бъреците му. **Дебс почина през 1926г. преди да е навършил 71 години.**

БЪРНИ САНДЪРС И ЮДЖИЙН ДЕБС

Бърни Сандърс знае много добре колко тежък е бил животът на **Дебс** и за жестокото отношение към него от страна на американското правителство и Демократическата партия . **Сандърс знае каква е съдбата на истинските противници на авторитарното управление в САЩ. В най-добрия случай те биват избягвани подобно на Ралф Нейдър,** посветил живота си на последователната борба за разкриване на злоупотребите с политическата власт и властта на мощните капиталистически корпорации, на чиито телефонни позвънявания Сандърс не е отговарял от 2000г насам. **В по-лошия случай те биват хвърляни в затвора, както това се случи на Дебс. В най-лошия случай биват убивани подобно на Фред Хемптън,** член на партията *„Черните пантери“* , **разстрелян от ФБР и полицейски части** при тяхно нападение срещу *„Черните пантери“* през 1969г.

Като хитър политик Бърни Сандърс отдавна е наясно, **че ако си присвои етикета на социалист, това изгодно ще го отдели от останалите политици, ще му придаде ореол на бунтар и ще го направи много популярен сред онези американски граждани, които жадуват нещо ново и прогресивно.** И наистина, социологическите допитвания показват, че **през 2017г. Бърни Сандърс вече беше станал най-популярният политик в САЩ.** Но задължителното условие, за да продължи безпрепятствено успешната си политическа кариера, е **да не преминава от евтиното несъгласие към скъпо струващото неподчинение спрямо авторитарната власт.** Сандърс знае много добре, че **който проявява истинско неподчинение, бива разпънат на кръст от големите корпоративни медии, както това се случи на Дебс и Нейдър.** На него му е известно, че ако само провъзгласяваш **безопасно несъгласие** и не преминаваш към неподчинение, това не те прави **заплаха за авторитарната власт,** която лесно игнорира подобни прояви. **Тази власт се чувства заплашена само от стратегическото неподчинение и затова го наказва с всички възможни средства.** Защото без предизвикателството на стачките **трудещите се ще продължат да бъдат експлоатирани, без неподчинение неморалните корпорации и готовите на насилие правителства ще бъдат непоклатими, без отказа на смелите мъже и жени да бъдат послушни войници безумните войни ще продължават и в бъдеще.**

Може би за да си възвърне част от своята загубена чест, Бърни Сандърс, трябва да се извини на хората за това, че предаде Дебс, а също така продаде остатъците от душата си, за да бъде избрана Хилари Клинтън за президент на САЩ, което, впрочем, не стана, а победи Доналд Тръмп.

(Материалът е на базата на статията When Bernie Sold Out His Hero, Anti-Authoritarians Paid by **Bruce E. Levine,** Counterpunch, September 19, 2018)

Продължение от брой 36

РАДОМИРСКАТА РЕПУБЛИКА 1918 Г.

БУРЖОАЗНАТА ВЛАСТ И МОНАРХИЯТА

Необходимото, макар и бегло запознаване с **произхода и развитието на българската буржоазия като класа и като обществено-икономически фактор,** определящ характера на обществения живот в страната, **обяснява отчетливата разлика между нейния възход, падение и историческо фиаско** в края на Третото българско царство.

Както капиталистическата класа в другите балкански страни и българската буржоазия тясно се преплиташе с **политическото си представителство;** политиците в новоосвободените балкански нации и техните миниатюрни държавици идваха от нейните среди . И това бе нормално - буржоазията бе **образованата прослойка на обществото** и имаше необходимата подготовка да управлява държавните институции.

Но, при бурното разместване на социалните пластове в новоосвободените през XIX век балкански държави, *„хора от народа"* **също влизаха в политиката** и чрез обичайната за тях корупция бързо ставаха капиталисти.

Това парвенюшко попълнение на **малобройната тогава капиталистическа класа** бе нормално явление за тези страни.

Естествено, то е било характерно и за България след Освобождението.

Това не е случайно. Като последна освободена на Балканите през XIX държава България и нейният народ имаха най-дълъг подготвителен период за установяване на *свое* държавно управление. Затова, само няколко години след Освобождението то се оказва и най-доброто на Балканите.

Интелектуалната подготовка за това върви с ускоряващо се темпо – от Паисиевата *„История" до Освобождението …*

Търновската конституция бе блестящ резултат от това развитие. Такъв резултат бе и **незабавното кристализиране в партии** на двете основни политически течения в буржоазното общество – **либералното и консервативното.**

Но и в това, доминиралият от българската буржоазия политически живот, имаше своите особености, които го отличаваха от съседните на България страни : *първо* – **неимоверно устойчивото противоречие между русофилството и русофобството и** *второ*: **също толкова устойчивия, но и скрит антимонархизъм на голямата част не само на народа, но и на политическата гилдия.**

Антимонархизмът бе привнесен отвън – главно от училите в Русия революционно-демократично настроени студенти.

Антимонархически настроени веднага след Освобождението бяха и дейците на революционно-освободителното движение, които мечтаеха за *„чиста и свята република"*.

Така, отношението към Русия - дали добро или лошо - си остана и до днес крайъгълния камък не само на външната, но и на вътрешната политика.

Тези настроения бяха привнесени в **интимния дух на Търновската конституция,** като тя силно ограничаваше правата на бъдещия монарх. Вследствие на това много скоро след избирането му за княз съвсем младият и неопитен **Александър Батенберг** суспендира конституцията, с което подкопа доверието и на политиците, и на поданиците си.

Временно го спаси неговото смело поведение по време на Съединението и на Сръбско-българската война. Но непознаващият обстановката в България **младият чужденец се остави да го подхлъзнат по линията на русофобството** и той безславно се върна там от където бе дошъл…

Последвалият го на българския престол **международен авантюрист** от династията на Сакс-Кобургите - **Фердинанд** бе много по-хитър от своя предшественик. Той много бързо се ориентира в обстановката на новоосвободената държава, разбра манталитета на формиращия се в страната политически „елит" и с търпение – методично и без колебание успя да разврати по-голямата част от него.

Той не се трогваше ширещата се във висшите среди **корупция и се обграждаше с лакеи,** които заради кариерата си бяха готови на всичко.

Той не проявяваше особена устойчивост в политическите си възгледи. Когато трябваше да бъде русофоб /като например при управлението на **Ст. Стамболов/ той бе русофоб;** когато **диктаторът-русофоб падна от власт Кобургът стана русофил.** И бе такъв цели 18 години.

А всъщност той си беше един фернандофил и немско-австрийски агент на Балканите.

По това време – особено в **първото десетилетие на XX век България преживяваше истински разцвет**. Развитието на страната бе всестранно – икономическо социално, културно, образователно, военно. **България бе най-проспериращата държава на Балканите.**

Естествено, монархът имаше своите заслуги за това. Заради своето огромно самочувствие той не се страхуваше от **буржоазната демокрация** и тя процъфтяваше при него; далече назад във времето останаха байганьовските изстъпления в политиката. И нещо немаловажно -**княз Фердинанд бе открит към иновациите,** независимо към коя област на обществото те се отнасяха.

Всичко това е вярно, но за огромния напредък на България в **края на XIX и началото на XX век имаше** *нейната буржоазия*. На мястото на **лихварския капитал** все по-сериозни позиции завладяваше **индустриалния.**

Получила своя инерционен тласък в хода на нашето възхитително национално възраждане българската буржоазия - освен своите **добри управленски качества – имаше и един ясно очертан национален идеал : обединение на Отечеството в границите на екзархията, признати и от османската власт.** Тези граници бяха потвърдени и от **Русия** с предварителния **Сан-Стефански договор** за прекратяваната на руско-турската война от 1877-78 г. .

В самото начало на XX век сякаш съществуваха всички предпоставки националният идеал да бъде осъществен на дело дори с *„желязо и кръв"*.

Успешните актове на Съединението и обявяването на независимостта на България бележеха приближаването към него. И най-важното – зад този идеал все още стоеше един важен фактор - единството между българския народ и неговата буржоазия.

За съжалени при **властването на Фердинанд** в нейната политическа гилдия протичаше един скрит процес на **морално разложение.** Около монарха се бе формирала многочислена дворцова камарила, а желаещите да се включат в нея нараства със застрашителни темпове.

Въпреки това, носена от **инерционния порив на Възраждането българската буржоазия, чрез своите политически партии, постигн връхната точка на единство на народа, буржоазията и монарха - обявяването на независимостта на България на 22 септември 1908 г.**

Но тази върхна точка на единството бележи и неговия

Проф.Минчо Минчев

край ! Следващите 15 години стават период на **пълния , кървав разкол между народа и неговата буржоазия.**

От коректив на амбициите на монарха буржоазните партии неусетно се превръщат в негов **слугинаж** , попълвайки дворцовата камарила.

Чудно е, но именно в годините на икономическия подем на България бе угаснал антимонархическият дух на буржоазните партии. Нещо повече – и прогерманската, и пруската българската буржоазия негласно бе признала княз Фердинанд за свой неформален лидер .

Това не се случи с буржоазната класа и нейните политическо партии в нито една от съседните на България балкански монархии.

През 1913 г. останал извън контрола на буржоазията и нейните партии, главозамаялият се от бляскавите победи на българската армия през Балканската война, **цар Фердинанд** дава отличен повод на всички съседи да нахлуят в пределите на България.

По-късно, по времето на Първата световна война, когато в Румъния и Гърция се поставя въпроса - на чия страна да застанат те в нея, и в двете държави наддлява волята на буржоазните партии над желанието на техните монарси – немци по произход но и прогермански ориентирани във външната политика. И двете държави – Румъния и Гърция, включително и Сърбия, застават на страната на Антантата и по този начин стягат България като в клещи.

Така храбрата Българска армия през Междусъюзническата война трябва да воюва срещу всичките си съседи.

През Първата световна война положението на България е още по трудно. Тя трябва да воюва на два фронта с войски на пет държави, три от които велики европейски сили.

По фронтовете на трите войни за шест години **Отечеството губи над 200 хил. убити, оставяйки след себе над 300 хил вдовици и сиреци.**

Материалните загуби са колосални и **обричат на глад и бедност народа ни** за десетилетия напред, други десетки хиляди са ранени и пленени.

До това довежда политическото малодушие и продажност на българската буржоазия измъчената ни страна.

РАЗГРОМЪТ НА ВЪСТАНИЕТО

И така, трета година България е във война. През лятото на 1918 г. положението на Солунския фронт се влошава и на 15 септември започва мощна офанзива на силите на Антантата. След тридневни жестоки боеве - на **18 септември обезкървените български войнски части започват организирано, без паника да отстъпват на север, към България.** Те не бягат от страх; те са движени назад, към родината, водени от **гняв и омраза** спрямо националните предатели в София.

Но не само сред тях, а и сред цялата над **600 хилядна действаща армия** недоволството е преминало точката на кипене.

На 23 септември започва самоорганизирането на стихийният дотогава войнишки бунт. Формират се въстанически подразделения – зародиш на една истинска **народна армия**, ръководена от прогресивни млади офицери. Повикът за поход към София става **стратегическа цел на войниците.** Бунтът прераства в истинско въстание. Желанието за разправа с виновниците за новата безумна авантюра на Кобурга и неговата продажна камарила в програмна точка **№1 на въстаниците.**

Още на другия ден - 24 септември едно от въстаническите подразделения стига до Кюстендил и завзема Главната квартира на действащата армия, като арестува намиращите се там висши военни началници, без да е проявена към тях грубост. Няма никакъв опит за саморазправа.

По същото време в Радомир се събират над 5 000 войници, като към тях продължават да се присъединяват нови въстанали.

В тези размирни дни софийският хайлайф е обхванат от паника. Уплашени до смърт **Цар Фердинанд и правителството му се решават на отчаяна крачка - на 25 септември освобождават от затвора водачите на БЗНС Ал. Стамболийски и Райко Даскалов.**

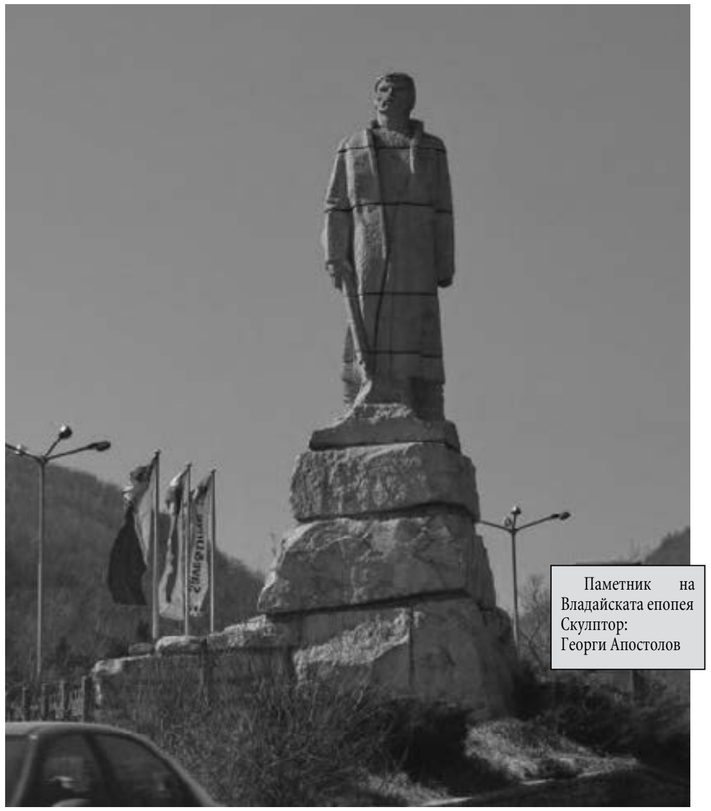

Паметник на Владайската епопея
Скулптор:
Георги Апостолов

В същия ден - 25 септември 1918 г. правителството на **Ал. Малинов** се обръща към командването на Антантата **в Солун с предложение за сключване на примирие.**

На следващия ден земеделските водачи пристигат в Радомир, но вместо да спрат настъплението на облеченитe в униформа селяни, каквото е желанието на монарха, народните водачи решават друго - да оглавят въстаналите войници.

На 27 септември с прокламация те обявяват монархията за свалена и провъзгласяват България за република, която влиза в историята като Радомирска република.

Създадено е **временно правителство** с председател **Александър Стамболийски** и главнокомандващ на революционната армия – **Райко Даскалов.**

Въстаниците, без да срещат съпротива бързо се придвижват към София по линията **Перник и село Владая и на 28 септември достигат крайните квартали на столицата. Зрее пряк кървав сблъсък между въоръжения народ и изплашената до смърт българска буржоазия и нейния политически елит.**

Няма вече **германофили и антантофили – буржоазията е единна срещу** *„своя"* народ.

Правителството обявява обсадно положение в София и назначава генерал Александър Протогеров за началник на отбраната на столицата. Той не може да разчита на действащата армия. Тя е обладана от революционен дух. Ситуацията удивително прилича на тази в **Русия през пролетта и лятото на 1917 г.**

Генерал Ап.Прогогеров вдига по тревога юнкерите от Военното училище, като присъединява кам тях **допълващи части от местния гарнизон, съставен главно от** селяни **от софийска област. Българският генерал-патриот извиква в София военни части от съюзническата германска армия на Кайзер Вилхелм .** На 28 септември става събитие, с което въоръжените сили на българската реакция **слагат началото на организирания терор срещу българския народ.** В тези събития се откроява и **моралните различия между противоборстващите си в следващите три десетилетия** два основни политически полюса в България – **трудовия народ и** *„неговата"* **буржоазия**.

Когато на 24 септември въстаналите войници завземат Главната квартира на армията в Кюстендил не посягат на никого от арестуваните там офицери.

По друг начин стоят нещата с превърналата се в открито реакционна сила българска буржоазия. На 28 септември при квартал Захарна фабрика юнкерите извършват чудовищно злодеяние , с което всъщност започва многолетната гражданска война в България. Те спират влак с предаващи се ранени въстаници и ги избиват!

Така, чрез своите **бъдещи офицери**- все големи патриоти българската буржоазия се **отблагодарява** на*„своя"***народ за неговия пословичен героизъм в три войни и неговото велико търпение да гине по фронтовете седем години за Майка България .**

На 29 септември над 8000 разгневени въстаници тръгват към столицата на решителен бой. Те превземат Княжево и достигат Горна баня и Бояна. Но привечер настъплението на въстаниците е спряно. През цялата нощ те са **обстрелвани с артилерия** от германските части.

Същият ден – 29 септември, в разгара на боевете , правителството подписва в София примирието , в Солун.

Рано сутринта на 30 септември правителствените сили минават в контранастъпление и въстаналите войници са разбити. Те се разпръсват и по групи се насочват към вътрешността на страната- по родните си места.

На 2 октомври правителствените войски превземат Радомир. С това приключва славното Войнишко въстание…

В него загиват над 400 въстаници. Над 500 са ранените .

Правителствените войски дават 30 убити и 98 ранени.

* * *

Послепис:

На 3 октомври 1918 г. след три десетилетия на българския престол Цар Фердинанд Български с типичното си народно българско лично име Фердинанд Максимилиан Карл Леополд Мария фон Сакс–Кобург и Гота *напълно закономерно абдикира и съвършено незаконно* **– в разрез с Търновската конституция –** *назначава /! /* **сина си Борис Клемент Роберт Мария Пий Станислав фон Сакс - Кобург и Гота за нов цар на българите .**

Думи за прошка

Минчо МИНЧЕВ

Уважаеми читатели на в. *„Нова Зора"*,

В технологическата последователност, при подготовката на миналия брой, бе допусната груба техническа грешка: за печат, вместо коригираните, бяха изпратени некоригираните 5-та, 6-та и 12-та стр. на вестника.

През годините са бивали всякакви опущения, но чак такива не са се случвали. Жертва на този пропуск станаха трима поети – двама, които искахме най-искрено да почетем и зарадваме и един, чиято памет оскърбихме, макар и неволно.

Поднасяме своите най-искрени съжаления на **Венета Арахангелова**, за пропуските и грешките, в нейната великолепна подборка стихотворения, от последната й книга – „Есенно";

Търсим думи за извинение и пред юбиляра **Матей Шопкин,** за творчеството и приятелството, на когото поместихме своята позакъсняла и в голяма стпен обезсилена благодарност и признателност.

Надяваме се, че преснопаметният поет-полковник, в българската поезия – **Евстати Бурнаски,** би махнал с ръка в своите небесни поселения и би ни опростил греховете, задето неговото стихотворение *„Живей, приятелю!"*, поради споменатите причини, остана без автор и без приятелското посвещение на **Матей Шопкин.**

С високо интелигентната аудитория на „Нова Зора", която справедливо е била разочарована от нас, ни остава само да се съгласим: *„Да, мы хотели лучше, а получилось как всегда"*. Думите са на **Виктор Степанович,** казани по друг повод, но резултатът, за съжаление, е същият.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА (редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД

Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 06.10. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

ПРИКАЗКА ЗА СТЪЛБАТА

Посветено на всички, които ще кажат: "Това не се отнася до мене!"

— Кой си ти? — попита го Дяволът...

— Аз съм плебей по рождение и всички дрипльовци са мои братя. О, колко е грозна земята и колко са нещастни хората!

Това говореше млад момък, с изправено чело и стиснати юмруци. Той стоеше пред стълбата — висока стълба от бял мрамор с розови жилки. Погледът му бе стрелнат в далечината, дето като мътни вълни на придошла река шумяха сивите тълпи на мизерията. Те се вълнуваха, кипваха мигом, вдигаха гора от сухи черни ръце, гръм от негодувание и яростни викове разлюляваха въздуха и ехото замираше бавно, тържествено като далечни топовни гърмежи. Тълпите растяха, идеха в облаци жълт прах, отделни силуети все по-ясно и по-ясно се изрязваха на общия сив фон. Идеше някакъв старец, приведен ниско доземи, сякаш търсеше изгубената си младост. За дрипавата му дреха се държеше босоного момиченце, и гледаше високата стълба с кротки, сини като метличина очи. Гледаше и се усмихваше. А след тях идеха все одрипели, сиви, сухи фигури и в хор пееха протегната, погребална песен. Някой остро свиреше с уста, друг, пъхнал ръце в джобовете, се смееше високо, дрезгаво, а в очите му гореше безумие.

— Аз съм плебей по рождение и всички дрипльовци ми са братя. О, колко грозна е земята и колко са нещастни хората! О, вие там горе, вие...

Това говореше млад момък, с изправено чело и стиснати в закана юмруци.

— Вие мразите ония горе? — попита дяволът и лукаво се приведе към момъка.

— О, аз ще отмъстя на тия принцове и князе. Жестоко ще им отмъстя зарад братята ми, зарад моите братя, които имат лица, жълти като пясък, които стенат по-зловещо от декемврийските виелици! Виж голите им кървави меса, чуй стоновете им! Аз ще отмъстя за тях! Пусни ме!

Дяволът се усмихна:

— Аз съм страж на ония горе и без подкуп няма да ги предам.

— Аз нямам злато, аз нямам нищо с което да те подкупя... Аз съм беден, дрипав юноша... Но аз съм готов да сложа главата си.

Дяволът пак се усмихна:

— О, не, аз не искам толкоз много! Дай ми ти само слуха си!

— Слуха си? С удоволствие... Нека никога нищо не чуя, нека...

Илюстрация от Борис Ангелушев

— Ти пак ще чуваш! — успокои го Дяволът и му стори път. — Мини!

Момъкът се затече, наведнъж прекрачи три стъпала, но косматата ръка на Дявола го дръпна:

— Стига! Спри да чуеш как стенат там доле твоите братя!

Момъкът спря и се вслуша:

— Странно, защо те започнаха изведнъж да пеят весело и тъй безгрижно да се смеят?... — И той пак се затече.

Дяволът пак го спря:

— За да минеш още три стъпала, аз искам очите ти!

Момъкът отчаяно махна ръка.

— Но тогава аз няма да мога да виждам нито своите братя, нито тия, на които отивам да отмъстя!

Дяволът:

— Ти пак ще виждаш... Аз ще ти дам други, много по-хубави очи!

Момъкът мина още три стъпала и се вгледа надоле. Дяволът му напомни:

— Виж голите им кървави меса.

— Боже мой! Та това е тъй странно; кога успяха да се облекат толкоз хубаво! А вместо кървави рани те са обкичени с чудно алени рози!

През всеки три стъпала Дяволът взимаше своя малък откуп. Но момъкът вървеше, той даваше с готовност всичко, стига да стигне там и да отмъсти на тия тлъсти князе и принцове! Ето едно стъпало, само още едно стъпало, и той ще бъде горе! Той ще отмъсти зарад братята си!

— Аз съм плебей по рождение и всички дрипльовци...

— Млади момко, едно стъпало още! Само още едно стъпало, и ти ще отмъстиш. Но аз винаги за това стъпало вземам двоен откуп: дай ми сърцето и паметта си.

Момъкът махна ръка:

— Сърцето ли? Не! Това е много жестоко!

Дяволът се засмя гърлесто, авторитетно:

— Аз не съм толкова жесток. Аз ще ти дам в замяна златно сърце и нова памет! Ако не приемеш, ти никога няма да минеш туй стъпало, никога няма да отмъстиш за братята си — тия, които имат лица като пясък и стенат по-зловещо от декемврийските виелици.

Юношата погледна зелените иронични очи на Дявола:

— Но аз ще бъда най-нещастният. Ти ми взимаш всичко човешко.

— Напротив — най-щастливият!... Но? Съгласен ли си: само сърцето и паметта си.

Момъкът се замисли, черна сянка легна на лицето му, по сбръчканото чело се отрониха мътни капки пот, той гневно сви юмруци и процеди през зъби:

— Да бъде! Вземи ги!

...И като лятна буря, гневен и сърдит, разветрил черни коси, той мина последното стъпало. Той беше вече най-горе. И изведнъж в лицето му грейна усмивка, очите му заблестяха с тиха радост и юмруците му се отпуснаха. Той погледна пируващите князе, погледна доле, дето ревеше и проклинаше сивата дрипава тълпа. Погледна, но нито един мускул не трепна по лицето му: то бе светло, весело, доволно. Той виждаше доле празнично облечени тълпи, стоновете бяха вече химни.

— Кой си ти? — **дрезгаво и лукаво го попита Дяволът.**

— Аз съм принц по рождение и боговете ми са братя! О, колко красива е земята и колко са щастливи хората!

БРАТЧЕТАТА НА ГАВРОШ

Ти целия скован от злоба си,
о шумен и разблуден град,
и твойте електрични глобуси
всуе тъй празнично блестят!
Че всяка вечер теменужена
ти виждаш бедните деца
и обидата незаслужена
по изнурените лица.
Съдбата рано ги излъгала,
живота сграбчил ги отвред
и ето ги: стоят на ъгъла,
с прихлупен до очи каскет.
Какво им даваш от разкоша си
ти - толкоз щедър към едни,
а към бездомните Гаврошовци
жесток от ранни младини?
Пред твоите витрини блескави
накуп застават често те
и колко скръб в очите трескави,
и колко мъка се чете!
Но тръгват си те пак одрипани,
с въздишки плахи на уста,
а тез витрини са обсипани
с безброй жадувани неща...
Ти целия скован от злоба си,
о шумен и разблуден град,
и твойте електрични глобуси
всуе тъй празнично блестят!

ISSN 1310-8492